

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 235, 29 oktober 2006

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Slå tillbaka borgarnas offensiv!

Nederlaget för den förra regeringen i riksdagsvalet var först och främst ett nederlag för socialdemokratin. Den organiserade arbetarrörelsen, som ännu står stark, riskerar nu att drabbas av flera bakslag när den borgerliga regeringen börjar genomföra sin politik. Denna offensiv kan dock stoppas om arbetarrörelsen mobiliserar. En defensiv försvarskamp kan på så sätt bli början på en offensiv. Men då krävs också att den nuvarande ledningen för arbetarrörelsen utmanas.

Som brukligt är i en valrörelse, särskilt som den präglades av den överhängande risken för en seger för borgeralliansen, kom några fackliga ledare med uttalanden åt det radikala hållet. Några fler utspel som antyder att det är dags att göra motstånd om den nya regeringen angriper LO-medlemmarnas intressen kom strax efter valet. Borgerliga språkrör som DN blev förskräckta över att LO inte accepterar den demokratiska valutgången. Deras uppfattning om demokrati är som bekant att vi får rösta vart fjärde år, och däremellan ska vi acceptera valresultatet tillsammans med alla de angrepp som den nya regeringen vill genomföra. Vi vet vad det innebär: rekordvinster åt storföretagen och vänskapliga relationer med krigsförbrytare som Bush och Blair, angrepp på våra fackliga rättigheter, privatiseringar (dvs. utförsäljning av våra tillgångar) och sämre och dyrare service.

Oavsett vilken regering det skulle ha blivit, så länge det inte är en regering som tar strid mot kapitalismen, skulle den tvingas anpassa sig till vad storföretagens och bankernas vinstbehov kräver. Detta gäller även socialdemokratiska regeringar. Socialdemokratin är dock ett borgerligt parti med sin sociala bas inom arbetarrörelsen. Därför har socialdemokratin tenderat att föra en försiktig politik i vissa avseenden, inte minst i förhållande till LO-ledningen som spelar en viktig roll i att mobilisera stöd för partiet. Den nya regeringen, ledd av storkapitalets och Reinfeldts parti, har inte samma behov av att kompromissa med väljarna. Därför kan vi räkna med en radikal offensiv mot arbetarklassens ställning och de rättigheter och positioner den tillkämpat sig. Det återstår förvisso att se om regeringen vågar angripa våra fackliga rättigheter. Det finns inga mer grundläggande rättigheter för arbetarna – det skulle vara en enorm provokation. Men det finns många andra sätt att underminera det fackliga inflytandet.

Inför angreppen – svara offensivt!

Ställda inför en sådan offensiv förlorar socialister och arbetarklassen på att förhålla sig passiva. Vi har dessutom en annan uppfattning om demokrati – vi vill ha ett direkt deltagande av arbetarklassen i samhällets skötsel, inte knäfall för de rika och passivitet. Arbetarklassen kan inte stillatigande ta emot alliansens angrepp. Valet avgjorde riksdagens sammansättning och därmed regeringen, inget annat. Det innebär inte att vi en enda dag kan låta dem hållas. Fackföreningarna finns till precis för att försvara arbetarnas intressen. Det gäller lika mycket efter ett val som annars. Det tycks även den nuvarande ledningen för LO inse.

Lita inte på den fackliga byråkratin

Vi har inget förtroende för LO och TCO-topparna. De spelar rollen som medlare mellan kapitalisterna och arbetar-

na, inte som förkämpar för våra intressen. Med tusen och ett band är den fackliga byråkratin inflyttad i administrationen av den kapitalistiska ordningen. Privilegierna de åtnjuter i form av höga löner och andra karriärförmåner syftar ytterst till att värna om deras lojalitet. Därför kommer de alltid att ställa sig på kapitalisternas sida i slutändan. Men inför hotet av en mer antifacklig politik hotas även deras positioner som förhandlare, och därmed deras privilegier. Inför radikaliserade medlemmar som kräver kamp, och får allt svårare att acceptera att de företräds av kompromissvilliga byråkrater, kan de också påverkas att ta strid.

Det är just därför som det är det möjligt att pressa fackföreningsledningarna till handling. Uppgifter för socialister nu är inte att stå utanför och bygga egna "radikalare" fackföreningar vid sidan om LO och TCO-kollektivet. Istället består uppgiften i att organisera kamp underifrån inom de stora förbunden för att pressa ledningen till kamp. Radikala arbetare måste organisera sig på gräsrotsnivå i facket – detsamma gäller (s) och (v), som utger sig för att representera arbetarnas intressen – för att pressa facktopparna att ta strid. Om inget görs måste socialister själva försöka vinna ledningen och organisera kampen.

Försvara a-kassan

Reinfeldts regering tänker börja med att försöka chockhöja a-kasseavgifterna och samtidigt sänka ersättningen för arbetslösa. Detta är ett hot som riskerar att allvarligt underminera facket och försämra förhandlingspositionen gentemot kapitalet. A-kassan måste försvaras. En minskning av ersättningen är i praktiken ett sätt att sänka lågavlönades löner genom att de tvingas ta de lägst betalda jobben i än högre utsträckning än idag. På ett liknande sätt innebär den föreslagna höjningen av avgifterna ett direkt angrepp på facket då det sannolikt kommer att leda till färre medlemmar. Detta kommer särskilt att drabba yrkesgrupper med höga arbetslöshetstal såsom Kommunallanslutna, dvs. de mest utsatta arbetargrupperna.

Försvara anställningstryggheten – försvara de unga arbetarna

Än så länge är det mest Maud Olofsson som tagit bladet från munnen och uttalat sig för försämringar av arbetsrätten. Hon föreslog innan valet en svensk version av den CPE-lagstiftning som den franska regeringen försökte genomföra i våras genom en uppluckring av LAS (Lagen om anställningsskydd). Nu förnyas hotet. Inför en fråga i DN om huruvida den borgerliga regeringen kommer att stå vid sitt löfte att inte angripa LAS svarade Olofsson undvikande: "Njae, vi har bestämt att vi ska låta globaliseringsrådet diskutera hur vi kan få en flexiblere arbetsmarknad." Om anställningstryggheten för ungdomar inskränks så måste arbetarrörelsen svara med massiva strejker. Därtill måste massdemonstrationer organiseras som inte underordnar sig polisens uppfattning om lugn på gatorna. Vi såg vad som ledde till seger i Frankrike i våras!

Vi kan vänta oss att de yngre arbetarna tillsammans med skolelever kommer att gå i täten för att kämpa mot angrepp som drabbar oss alla, men dem i synnerhet. Ungdomarna kommer även att angräpas på fler sätt – genom mer övervakning i skolan, betygshets vid en tidigare ålder, nedskärningar

i ungdomsverksamhet osv. Arbetare i alla åldrar måste stödja deras kamp för att slå tillbaka attackerna, och förbinda den med kamp mot alla andra försämringar.

Bekämpa backlashen mot kvinnorna

Borgarna säger sig vilja göra en insats för kvinnorna genom att göra det billigare för kvinnor i karriären (medel- och överklass) att anställa hemhjälp och barnflickor. Man skryter samtidigt med att en subventionering av "hushållsnära tjänster" ger nya jobb, dvs. lågbetalda pigjobb hos de välbeställda för de svagaste grupperna bland arbetarkvinnorna. Detta är självfallet ingen lösning på problemet, varken med arbetslösheten eller med kvinnoförtrycket. Inte bara för att många ur överklassen på känt Boreliusmanér kommer att föredra att betala svart ändå. Förutom att det bidrar till att reproducera en könsförtryckande arbetsdelning skapar det knappast nya jobb i någon större utsträckning.

Inte minst arbetarkvinnorna tjänar på att istället kämpa för en ordentlig upprustning av den offentliga sektorn, där jobben behövs, och sex timmars arbetsdag med bibehållen lön för att dela upp jobben på fler. De som anställs för "hushållsnära tjänster", många är invandrargrupper som saknar rättigheter, måste organiseras för rimliga kollektivavtal och skydd mot nedlåtande behandling. De måste också ges omedelbart medborgarskap och ges samma rättigheter som alla andra. Liksom alla andra uppsplittrade sektorer av arbetarklassen måste de dras in i kampen för våra gemensamma intressen.

Arbetarrörelsen måste också försvara föräldraförsäkringen mot att undermineras av regeringens planer på ett vårdnadsbidrag. Detta bidrag kommer inte på något sätt att bidra till att utjämna den ojämlika ansvarsfördelningen mellan män och kvinnor för hushållsarbete och barnpassning. Tvärtom riskerar det sannolikt att öka kvinnors redan mycket högre andel av det obetalda arbetet då lönediskrimineringen ju leder till att föräldrar ofta låter kvinnan stanna hemma för att inte försämra familjens ekonomi. Det är också ett förslag som skärper kvinnors ekonomiska beroende av männen då bidraget är på tok för litet för att kunna räcka till ens för kvinnans egen försörjning. Arbetarrörelsen och arbetarkvinnorna borde istället kräva en utökad och individualiserad föräldraförsäkring med full ersättning för förlorad inkomst. Så skulle man kunna uppmuntra till en jämlikare fördelning av det obetalda arbetet samtidigt som man inte straffar de många familjer där kvinnorna tjänar mindre eftersom de jobbar inom lågbetalda yrken.

Härdbeskatta de rika

Som grädden på moset vill den nya moderatregeringen avskaffa förmögenhetsskatten. Den rika elit som äger mer än fem miljoner kronor skall inte behöva betala mer än vanliga arbetare i skatt. Detta är ett fullständigt reaktionärt förslag. Efter flera år av rekordvinster finns det enorma summor att hämta hos storföretag och rika, pengar som nu går till aktieutdelningar, spekulation och lyxkonsumtion för några få, men som skulle kunna satsas på nya jobb inom exempelvis vård och skola och höjning av låga löner. Den borgerliga regeringen vill att arbetarna ska betala notan för den kapitalistiska samhällskrisen. Arbetarrörelsen måste svara med att kräva att pengarna tas där de finns. Till företag som hotar med utflyttning eller nedläggning inför krav på progressiv beskattning måste arbetarrörelsen svara med hot om omedelbar konfiskering och dryga fängelsestraff för ekonomisk utpressning.

Bekämpa privatiseringarna

För att kunna finansiera utlovade skattesänkningar kommer den nya regeringen att gå på privatiseringsoffensiv. Telia Sonera, SKAB, SAS och SJ är några av de större bolagen som hotas av fullständig privatisering. Samma politik förs i borgerligt ledda kommuner där man privatiserar resterande kommunala egendomar (såsom centrum och bostäder) för att dra in mera pengar. Det är en politik som i allt väsentligt

bidrar till att flytta makten i samhället än längre från arbetarna till förmån för kapitalets möjlighet till vinster som kommer att hamna i fickorna på kapitalisterna. Arbetarrörelsen måste motsätta sig privatiseringspolitiken och bekämpa den genom att kräva förstatligande under arbetarkontroll.

Kamp mot imperialism och rasism

Det svenska stödet till imperialistiskt förtryck, vare sig det sker i form av regeringens fjäskande för krigsförbrytare som Bush och Blair, deltagande i Internationella valutafonden som tvingar fattiga länder att betala miljarder dollar i skulder till de rika länderna, eller svenska företags feta vinster på att förse västerländska ockupationsstrupper med utrustning, måste bekämpas. Med Carl Bildt som utrikesminister kan vi räkna med en fortsatt hårdför imperialistisk hållning. Varje klassmedveten arbetare och varje socialist har en plikt att kämpa emot denna politik, oavsett det demokratiska mandat den genomdrivs med. Den internationella solidariteten mellan världens alla arbetande och förtryckta är vår, och bör vara hela arbetarrörelsens, mest grundläggande princip. Vi måste organisera radikala arbetare för direkt stöd för kampen mot ockupationen av Irak, för arbetarkamp i Latinamerika etc.

Bekämpa borgarnas rasism

Den borgerliga regeringen kommer också att trappa upp kampen mot människor från andra länder även på hemmaplan. Alla försök att splittra arbetarklassen efter etniska linjer, vare sig det handlar om specialbevakning av muslimer i skolan, språktester eller andra straff (utvisning) för människor från andra länder, måste slås tillbaka. Arbetarrörelsen måste kämpa för öppna gränser för alla arbetande människor som kommer hit, liksom lika rättigheter. Det måste inbegripa samma rätt till ersättning, samma demokratiska rättigheter, inklusive rösträtt – och naturligtvis samma fackliga rättigheter. Alla försök att underminera arbetarrörelsens positioner genom att skapa ett låglöneproletariat av utländsk härkomst med sämre kollektivavtal måste på samma sätt bekämpas. Långt ifrån att hjälpa fattiga människor, som borgarna hycklande påstår, skulle det försämra allas våra rättigheter, och de enda som skulle bli hjälpta av det är företagsledarna. Vårt svar i integrationsfrågan är att dra in invandrare och flyktingar i arbetarrörelsens gemensamma kamp.

Krossa fascismen

De rasistiska och nazistiska grupperna är ett direkt, dödligt hot mot arbetarrörelsen, mot alla vänstergrupper, invandrare och homosexuella. Att tillåta dem att verka är att tillåta dem att bygga upp en terrorrörelse. Det ligger i alla arbetares intresse att omedelbart slå tillbaka och förvägra dessa grupper varje möjlighet till organisering, varje utrymme i offentligheten.

Om arbetarrörelsens ledning vore inriktad på att kämpa för våra intressen, skulle den mobilisera och stoppa varje nazistisk demonstration, hindra varje fascisttidning från att komma ut och driva bort fascisterna från alla offentliga utrymmen, inklusive kommunfullmäktigeplatser. Ställ krav på de fackliga och politiska företrädarna att de organiserar denna kamp.

Radikala arbetare, liksom vänstern i sin helhet, kan dock inte vänta på att vi vinner massorganisationerna för en antifascistisk praktik. Vi måste redan idag organisera oss för att konfrontera det nazistiska slöddret och driva bort dem från gatorna. Detta måste bli en verklig massrörelse – inte en fråga för enbart små hemlighetsfulla, maskerade grupper – och förbindas med kampen mot den borgerliga politiken.

Kämpa för en arbetarregering

En framgångsrik kamp mot nya regeringen kan i slutändan inte stanna vid paroller som enbart syftar till att försvara arbetarklassens nuvarande ställning. Ett motstånd mot den borgerliga regeringens politik måste i slutändan vändas till en offensiv. Arbetarrörelsen måste nu utforma den plan som den förra regeringen misslyckades åstadkomma – en plan som ger jobb åt alla, en väl fungerande skola, vård, barnomsorg åt alla.

Men den nuvarande regeringen kommer så klart inte att genomföra en sådan. Det självklara målet måste vara att arbetarklassens intresse driva bort regeringen från makten. Långt ifrån att vara ett odemokratiskt åsidosättande av folkmajoriteten skulle detta förutsätta kamp från breda lager av arbetare, ungdomar, invandrare och kvinnor, och bryta med den passivitet som det rådande politiska systemet har som sin förutsättning. Det skulle ge möjlighet till en regering som verkligen kämpade i arbetarnas intresse. Den politiska grunden för en sådan regering måste, om den ska undgå att bli ett instrument i handen på kapitalet, vara en revolutionär brytning med kapitalismen, och förutsätta att arbetarmassorna aktivt dras in i samhällets angelägenheter.

Jens-Hugo Nyberg

Till arbetarrörelsens aktivister: Vänd reformismen ryggen – kämpa för ett revolutionärt arbetarparti!

Det gångna valet och kampanjen innan visade återigen med största tydlighet att socialdemokratin och Vänsterpartiet innebär en återvändsgränd i försvaret av arbetarklassens intressen. Dessa partier har tillsammans drivit en i grunden borgerlig politik och misslyckades i valkampanjen inte minst därför så gott som fullständigt med att avslöja borgarnas reaktionära agenda. De bär också ansvaret för att rasistiska partier som Sverigedemokraterna kunnat gå framåt. I avsaknaden av ett klart alternativ för att ena arbetarklassen oavsett etnicitet på klasskampens grund har istället ökande klassklyftor och därmed splittring inom arbetarrörelsen kunnat utnyttjas av dessa avgrundsreaktionära krafter. Aktivister i arbetarrörelsens partier och fackliga organisationer, i kvinnorörelsen och i invandrарorganisationer måste nu ställa sig frågan om vad vi behöver för alternativ till de reformistiska byråkraterna som dominerar arbetarrörelsens ledning och politik.

Vi i Arbetarmakt anser att kampen för ett långsiktigt hållbart alternativ för att försvara och flytta fram arbetarklassens positioner måste syfta till att bygga ett nytt arbetarparti som kämpar för ett revolutionärt program som syftar till att en gång för alla avskaffa kapitalismen. Kamp för konkreta reformer som kan flytta fram arbetarklassens positioner inom det kapitalistiska samhället måste på ett medvetet sätt förbindas i en konkret strategi för arbetarklassens fullständiga frigörelse. Utan ett revolutionärt program baserat på den revolutionära vetenskapliga socialismen och övergångsprogrammens metod kommer varje försök att bygga trovärdiga alternativ oundvikligen att tvingas till kompromisser med kapitalet – och därmed upprepa den misslyckade politik som gjort socialdemokratin och Vänsterpartiet till reformistiska återvändsgränder. Det är en logik som härrör från det faktum att vare sig det kapitalistiska systemet eller den statsapparat som skyddar den kan reformeras till ett verktyg för socialismen. Det arbetarparti som inte har en politik som kan överskrida de begränsningar som kapitalismen och dess statsmakt sätter upp kommer därför förr eller senare att tvingas avstå från kampen för socialism och kompromissa med en borgerlig politik.

Det är Vänsterpartiet och socialdemokratin reformism i kombination med dessa partiets integrering i den borgerliga staten som gör att dessa partier inte kan reformeras till verktyg för den revolutionära socialismen. Partiledningarna, liksom en stor del av de politiskt verksamma i (s)- och (v):s partiapparater, har en lång tradition av att kompromissa med borgerlig politik såväl i riksdag som på lokalplanet. De belönas också med privilegier för detta. Den överväldigande majoriteten av dessa lever på löner som vida överstiger en genomsnittlig arbetarlön. Det säger sig självt att en revolutionär opposition som propagerade för en brytning med en sådan politik inte skulle kunna tolereras någon längre stund av led-

ningarna i (s) eller (v). Med hänvisning till att en sådan opposition inte står bakom partiets program eller någon annan förevändning skulle den kastas ut illa kvickt.

Ett revolutionärt arbetarparti kan förvisso bara byggas i kamp med de många arbetare som fortfarande har illusioner i (s) och (v). I en viss situation, om trycket på de reformistiska ledarna var tillräckligt stort för att tvinga dem att acceptera en revolutionär kritik även inom sina organisationer, skulle det kunna vara taktiskt fördelaktigt för revolutionärer att arbeta inom (s) och (v) under en begränsad period – och då göra det på ett öppet och ärligt sätt utan att dölja sina avsikter. Sådant är dock inte läget nu.

Till de klasskämpar som finns inom dessa organisationer och som drar samma slutsatser som vi själva säger vi idag: bryt med era ledare, försök vinna de bästa elementen för den revolutionära socialismen och organisera er i Förbundet för Femte Internationals svenska sektion, Arbetarmakt. Till de aktivister som fortfarande vidhåller uppfattningen att det är bättre att stanna kvar i dessa partier av något skäl, säger vi: OK, men minns vad vi har sagt! Testa era ledare, kräv att de för en politik som alltid tar sin utgångspunkt i arbetarklassens intressen, kräv att de avstår från sina privilegier. Argumentera för en brytning med klassamarbetets politik.

Vi kan antagligen räkna med att socialdemokratin och Vänsterpartiets ledare, inte minst i de kommande avtalsrörelserna, kommer att posera som de som verkligen vill stoppa borgarna och som de som vill driva igenom reformer i enlighet med arbetarnas intressen. Det kan bidra till att förstärka illusionerna hos arbetaraktivister som ser ställningen som opposition som ett tillfälle att pressa partierna att gå åt vänster. Inte minst nu, efter 12 år med dessa partier vid makten vore det, även utifrån sådana utgångspunkter, ett enormt misstag att nöja sig med ledarnas löften. Revolutionärers uppgift måste vara att säga detta och uppmåna klassmedvetna arbetare att kräva att ledarna står vid sina eventuella utfästelser, och att de avvisar alla förrädiska kompromisser. Vi måste kräva att de utnyttjar sin makt och sitt inflytande till att mobilisera arbetarrörelsen och ungdomen mot borgarnas attacker. Vi måste parallellt med detta även varna arbetare för det svek som onekligen är att vänta av ledarna, och i processen genom tålmodigt argumenterande försöka vinna över arbetare från reformismen för en revolutionär politik.

Som en del av kampen för ett revolutionärt alternativ till reformismen måste revolutionärer kämpa för byggandet av en revolutionär opposition inom fackföreningsrörelsen. Kampen för en sådan måste ta sin utgångspunkt i kampen för *kämpande demokratiska fackföreningar*. Den fackliga byråkratins privilegier måste avskaffas. Arbetarklassens ledare måste vara avsättbara genom demokratisk kontroll. Arbetarna måste ha möjlighet att byta ut dessa närhelst de sviker kampen och följaktligen ha sista ordet i beslut som t.ex. huruvida en strejk bör genomföras och när den skall blåsas av. Demokratiska kämpande fackföreningar är nödvändiga om arbetarrörelsen skall kunna agera självständigt från kapitalet och försvara sina klassintressen.

I allt sådant oppositionellt arbete har revolutionärer en plikt att resa en diskussion om behovet av ett revolutionärt ledarskap för arbetarrörelsen – ett revolutionärt arbetarparti. Ett sådant måste självfallet bygga på arbetarklassens och de förtryckta gruppernas kamporganisationer om det ska kunna bli en allvarlig konkurrent till (s) och (v). Hur skulle då ett sådant parti kunna organiseras? För det första måste det vara ett demokratiskt parti, som inom sig tillåter olika riktningar att komma till tals i en debatt om vägen framåt. En sådan debatt måste försöka dra in alla kämpande element i arbetarrörelsen för att se till så att erfarenheterna tillvaratas. Men ett parti som syftar till att bedriva klasskamp och störta kapitalismen står inför stora strider. Ska det kunna fullfölja sin uppgift måste det också kunna agera samfällt mot en mäktig klassfiende. Ett revolutionärt arbetarparti måste med andra

ord förena demokrati med centralism. Överenskomna beslut måste genomföras tillsammans av hela partiet, inklusive den eventuella minoritet som förlorat en omröstning. Minoriteter bör i sin tur garanteras rätten att föra fram kritik, även på ett organiserat sätt.

Bara genom en sådan partiorganisation kommer arbetarklassen att kunna förena sina bästa demokratiska traditioner med en politik som förenar teori med praktik. En sådan är avgörande för en utveckling av den revolutionära marxistiska teorin med utgångspunkt i erfarenheten av klasskampen.

Arbetarmakt förpliktigar sig att inom arbetarrörelsen fortsätta kampen för att revolutionera den. Det handlingsprogram vi kämpar för, och gärna diskuterar med alla som är intresserade, finns att läsa på vår hemsida :

<http://www.arbetarmakt.com/program/handlingsprogram.php>

Genombrott för vänstern i Brasilien

Presidentvalet i Brasilien den 1 oktober bjöd på en överraskning: Luiz Inacio Lula da Silva vann inte i första omgången. Den före detta bilarbetaren Lula är den historiske ledaren för Partido dos Trabalhadores (PT). Arbetarpartiet PT är ett reformistiskt parti med stöd från den stora massan av den brasilianska arbetarklassen.

Stödet för yttersta vänsterns kandidat Heloisa Helena blev ännu en chock för Lula och PT. Helena fick 6,8 procent i hela landet och tvåsiffriga resultat i en del av PT:s starkaste fästen. Detta innebär att PT:s brutna löften redan, efter bara fyra år i regeringen, har radikaliserat viktiga delar av Brasiliens arbetare och jordlösa. Detta erbjuder en stor möjlighet för vänstern att bidra till ett överskridande av den reformistiska politiken – men det program som Helena förde fram är långt ifrån att främja en sådan brytning.

Helena ställde upp som kandidat för Vänsterfronten och kom på tredje plats med 6,5 miljoner röster. Vänsterfronten bestod av tre vänsterpartier: P-Sol, PSTU och PCB. P-Sol (Socialismens och frihetens parti) grundades 2004 efter att Helena, som då var senator, uteslöts från PT, tillsammans med tre andra deputerade, för att ha motsatt sig Lulas nyliberala angrepp på pensionerna.

Vänsterfronten innefattar betydande grupper med anspråk på att vara trotskistiska. I praktiken vacklar de dock mellan revolutionär och reformistisk politik. Fjärde Internationalens brasilianska sektion dominerar i P-Sol. Partiet har också attraherat ett stort antal desillusionerade militanter från PT. P-Sol representerar en förening av den påstått revolutionära och den öppet reformistiska vänstern på ett program som inte är revolutionärt. Ett annat påstått trotskistiskt parti i fronten är PSTU (Förenade Socialistiska Arbetarpartiet), den största sektionen i det "morenistiska" LIT-IC. Den tredje komponenten är PCB, det tidigare prosovetjiska kommunistpartiet.

Orsaken till Vänsterfrontens valframgång ligger i den djupa besvikelse med Lulas regering som uppstått inom arbetarrörelsens avantgarde – gräsrotsmilitanterna i fackföreningsfederationen CUT och de jordlösa bönderna i MST, som tillsammans bildar kärnan i Lulas stöd.

Heloisa Helena är en kraftfull och folklig talare som i stor utsträckning koncentrerade sig på att fördöma Lulas förräderi mot sina löften, fördömde hans nyliberalism och hans tolerans mot och döljande av korruption. Hon är sedan länge anhängare till Fjärde Internationalen, men hon är inte desto mindre troende katolik som inte döljer sitt motstånd mot aborter.

Trots den kraftfulla närvaron av de som kallar sig revolutionärer och trotskister i Vänsterfronten, är dess program reformistiskt.

Inte desto mindre börjar det med en modig förklaring: "Vänsterfronten vill befria landet från finanskapitalets och imperialismens klor." Det går sedan vidare med att beskriva

en rad radikala reformer: suspension (men inte avskrivning) av betalningarna av utlandsskulden, avvisande av Amerikas Frihandelsområde (ALCA), dubbling av minimilönen, en "substantiell" minskning av arbetstiden utan sänkt lön och ett program för offentliga arbeten för att minska arbetslösheten och att ställa oljan, telekommunikationerna, energin och stålet under det brasilianska folkets kontroll.

Men när det gäller kvinnors demokratiska och sociala rättigheter var programmet vagt, kanske av uppenbara orsaker när kandidaten accepterar katolska kyrkans lära i fråga om aborter. Beträffande "egendomsfrågan", lackmustestet för varje program som gör anspråk på att vara socialistiskt, finns det inget omnämnande av expropriering av storföretagens och de superrikas egendom eller ett verkligt socialistiskt alternativ till marknadsekonomins galenskap. P-Sol:s manifest begränsade sig till åtgärder för att omfördela och kontrollera, inte expropriering och en planekonomi.

Vänsterfrontens manifest var ett program för en regering som förs till makten enbart och uteslutande genom ett val, inte genom massornas revolutionära mobilisering, vilket inte alls nämns. Programmet accepterade underförstått den kapitalistiska ekonomins ramar och uppmanade inte till krossande av den kapitalistiska staten och dess permanenta repressiva apparat (polisen och armén).

I valet till underhuset gjorde "yttersta vänstern" sämre ifrån sig. PT fick nästan 14 miljoner röster (15 procent och 83 deputerade). Frontens partier fick 1,3 miljoner röster, varav över 1 miljon tillföll P-Sol som också fick tre deputerade.

Fördelningen av röster är avslöjande. Lula vann i 16 stater och behöll sitt stöd bland de fattiga i landets norra och nordöstra delar. Men många fackliga medlemmar och aktivister i stora industricentra överger PT och går även över till P-Sol.

Således har "yttersta vänstern" i Brasilien en stor möjlighet och ett stort ansvar: att bryta loss den militanta arbetarklassen, de jordlösa lantarbetarna och städernas fattiga från PT och från reformismen. P-Sol:s strategi är för närvarande inte i linje med detta. Även om vi i Förbundet för Femte Internationalen skulle ha givit kritiskt stöd till Helena i första omgången av presidentvalet och till P-Sol- och PSTU-kandidater i parlamentsvalet, och också skulle vägra att stöda Lula och Alencar i andra omgången, är vi övertygade om att det brådskar att skapa ett revolutionärt parti som står för klasskamp och revolutionärt störtande av den brasilianska staten.

Val är viktiga arenor för revolutionär propaganda och agitation, men att vinna största antal röster får aldrig vara bestämmande för innehållet i ett partis program eller valmanifest.

Kan ett revolutionärt parti växa fram inom ramen för P-Sol? Kanske, men bara på två villkor. Det första är att partiet förblir demokratiskt och öppet för alla riktningar. Det andra är att det inom dess led finns en organiserad strömning som öppet och ärligt kämpar för att partiet ska anta ett revolutionärt program och bli ett leninistiskt kampparti som kan leda en revolution. Förbundet för Femte Internationalen förespråkar bildandet av en sådan tendens inom den brasilianska vänstern.

fifthinternational.org

Solidaritet med KSM

Den 12 oktober förklarade den borgerliga staten i Tjeckien Kommunistiska Ungdomsunionen (KSM) upplöst. KSM är ungdomsorganisation till landets kommunistiska parti KSCM, som i valet i år fick 12,8 procent av rösterna.

Förbudet har varit på väg en tid. Den anförda orsaken till repressionen säger en hel del om den borgerliga statsapparatus klasskaraktär: att KSM baserar sig på Marx, Engels och Lenins lära och öppet förespråkar nödvändigheten av en socialistisk revolution. I det skriftliga besked som inrikesministeriet överlämnat till KSM motiveras förbudet med att orga-

nisationen i sitt program förespråkar nödvändigheten av att privat ägande av produktionsmedlen ersätts av samhälleligt ägande.

Förbudet är inget annat än ett borgerligt undertryckande av yttrandefriheten och speciellt undertryckande av socialistiska idéer. Protester mot förbudet och internationell solidaritet med KSM är inte bara en plikt för alla demokratiskt och socialistiskt tänkande människor. Det är också en tvingande nödvändighet för alla framstegsvänliga krafter inom EU. Om den borgerliga staten i Tjeckien ostraffat kan genomföra denna repression mot kommunister, då kan detta exempel följas i andra EU-länder. Om den borgerliga staten kan förbjuda organisationer bara för att de förespråkar avskaffande av kapitalistiskt ägande av produktionsmedlen, då kan de allra flesta vänsterorganisationer drabbas.

Repressalierna mot KSM måste ses i sammanhang med de allmänna och världsomfattande inskränkningarna av demokratiska rättigheter från de imperialistiska staternas sida, som för närvarande genomförs under täckmantel av "kriget mot terrorism".

Protester i hela världen mot förbudet och internationell solidaritet med de tjeckiska kamraterna är i det nuvarande läget obligatoriskt.

Skicka protester till tjeckiska ambassaden och kräv att förbudet upphävs:

Tjeckiska ambassaden

Villag. 21, Box 26156, 10041 Stockholm

Stora protester i Tyskland

Den så kallade stora koalition som regerar i Tyskland består av socialdemokratiska SPD och kristdemokratiska CDU/CSU. Regeringens mål är att genomdriva ett nyliberalt program – Agenda 2010 – vars syfte är att skapa samma usla villkor för anställda, arbetslösa och ungdomar som finns i exempelvis Storbritannien och USA. Programmet har från början formulerats av arbetsgivarförbundet och tvingades på SPD av den förre, socialdemokratiska förbundskanslern Gerhard Schröder.

SPD:s tidigare valnederlag förklaras till stor del av att partiet antagit ett nyliberalt program. I opposition mot att SPD-ledningen kapitulerat för nyliberalismen växte det för några år sedan fram en opposition både i partiet och i fackföreningarna i tyska LO (DGB). Resultatet blev WASG – Valalternativet för social rättvisa – som stöds av delar av den fackliga byråkratin, men – och det är naturligtvis det viktigaste – det har också blivit ett viktigt politiskt uttryck för arbetares och arbetslösas motstånd mot nyliberalismen.

I det senaste nationella valet ställde WASG upp tillsammans med det reformerade gamla stalinistpartiet från DDR-tiden, PDS – Demokratiska Socialismens Parti. Framgången blev uppseendeväckande – 8,7 procent. Valresultatet ledde dock inte till någon samverkan mellan SPD och de Gröna, dvs. den tidigare röd-gröna regeringskoalitionen, och PDS/WASG som tillsammans kallar sig Linkspartei (Vänsterpartiet). Trots att de borgerliga arbetarpartierna tillsammans med de Gröna har en betryggande majoritet, valde SPD på grund av sin antikommunism och sin nyliberala politik att istället samarbeta med kristdemokraterna – storföretagens eget parti.

De nuvarande försämringarna består av åtgärder som vi är alltför väl bekanta med. Högre egenavgifter, större inslag av privata sjukförsäkringar, lägre a-kassa osv. Ledarna för DGB, tyska LO, har hamnat i en besvärlig situation. Deras roll i kampen mellan kapital och arbete leder dem i en enda riktning: förlita sig på de socialdemokratiska ledarnas förmåga att mildra angreppen. Samtidigt ökar trycket underifrån. Medlemmarna är missnöjda och kräver protester och aktiv kamp.

DGB-byråkraternas utväg den här gången blev att utlysa protestmöten i fem tyska städer (Berlin, Stuttgart, Dortmund, Frankfurt, München). Olika fackförbund hyrde bus-

sar för att transportera medlemmar från närbelägna städer. Medlemmarna försågs med röda visselpipor och röda kepsar med texten DGB. Olika förbund delade ut röda flaggor med vit text för att visa att just deras förbund deltog. Där fanns Europas största fackförbund IG Metall, byggnadsarbetarnas Bau, kommunikationsarbetarnas ver.di. Därtill hade man införskaffat stora ballonger med förbundens eller DGB:s namn på.

Jag befann mig i Berlin av andra skäl, men det råkade sammanfalla med den stora protesten. Tusentals människor samlades innan det stora protestmötet. En hel del lokala fackföreningar i Berlin och stora delar av vänstern och sociala rörelser av olika slag, som måndagsdemonstrationerna, menade att DGB:s protest var alldeles för tam. Framför Rotes Rathaus i östra Berlin, inte långt från Alexanderplatz, samlades slutligen 20 000 för att delta i en mer militant protest som sedan förenades med DGB:s mycket större protest.

I Berlin är motståndet mot SPD:s skamlösa politik större än på många andra håll. Det beror på att SPD tillsammans med PDS, den röd-röda koalitionen, redan styrt Berlin under en mandatperiod. Deras lokala politik med nedskärningar och försämringar har lett till att WASG i Berlin vägrade ställa sig bakom Linkspartei i det val som hölls tidigare i höstas. Både SPD och PDS förlorade betydande delar av sina väljare och Berlins WASG fick i snitt tre procent av rösterna.

Kamraterna i vår sektion Gruppe Arbeitermacht spred ett mycket bra flygblad, som jag hjälpte till att dela ut. På en nägot ovan tyska försökte jag argumentera med gamla och unga demonstranter. Intresset var stort, men vi var långtifrån ensamma. Det tyska kommunistpartiet DKP delade ut dagens utgåva av sin dagstidning *Junge Welt*. Där fanns bokbord inte bara från GAM utan också från SAV, svenska RS systerorganisation, Linksruck, som tillhör samma internationella gruppering som brittiska SWP, RSB, som är svenska SP:s motsvarighet, PDS-medlemmar deltog med flaggor liksom medlemmar i olika fackföreningar, maoisterna i MLPD, stalinister i olika grupperingar som KPD och andra.

Förutom utdelning av flygblad sålde vi även GAM:s tidning *Neue Internationale* med den talande rubriken: Het höst istället för ljummen sommar! Det tyska *Sommer* betyder inte bara sommar på svenska, det är också namnet på DGB:s ordförande! Förutom kamrater från Berlin deltog kamrater som rest dit med fackens bussar från andra städer.

GAM:s del i demonstrationen anfördes av en banderoll med texten: Klasskamp istället för medbestämmande! Talkörerna var många och jag uppfattade inte alla finesser i dem. Många av dem var dock riktade mot byråkraterna i DGB som sitter på sina feta bakar utan att organisera någon kamp.

När vi nådde fram till målet, efter att ha demonstrerat längs med hela Unter den Linden, visade det sig att det förutom demonstrationens 20 000 redan fanns 60 000 till vid Brandenburger Tor. Det är den absolut största fackliga demonstration jag deltagit i. Allt var mycket välorganiserat. Där fanns toaletter, mat, dryck och en utmärkt högtalaranläggning. Även vi som stod nästan längst ner kunde höra alla vänliga men tomma ord som fackbyråkraterna strödde över deltagarna. Representanter för svenska, norska och finska LO fanns där, likaså från franska CGT. Det var en mäktig demonstration som dock saknade politisk udd. Budskapet var i stort sett att de nya förslagen till försämringar var orättvisa och att regeringen borde tänka om!

GAM:s flygblad beskriver på ett utmärkt sätt det dilemma som den tyska arbetarklassen står inför:

"Och nu går DGB-ledarna in i protesterna med ådragen handbroms. DGB-chefen Sommer har i ett pressmeddelande sagt att de hur som helst inte får skada regeringen. Den som talar så har inte begripit att denna regering genomför ett generalangrepp, eller också vill han medvetet dölja det. Den som talar så vill inte ha någon verklig framgång, i bästa fall små 'förbättringar'. Den som kämpar för 'lägre pensionsålder

för taktäckare' kan inte ena de anställda i alla branscher, de arbetslösa och ungdomen, som redan saknar arbetsplats. Han förbereder inte kampen, snarare nederlaget!"

Vad har då GAM att föreslå som en väg framåt för att slå tillbaka försämringarna:

"Dessa krav kan bara uppnås genom gemensamma aktioner på arbetsplatserna och på gatorna – genom politiska massstrejker, ockupationer, stora demonstrationer, blockader. De kan bara genomföras när vi övervinner försvarskampens isolering i enskilda arbetsplatser, universitet eller sektorer, när försvarskampen förs politiskt, med en samhällelig och internationell inriktning.

Kampen under det senaste året – uppgången för rörelsen mot den röd-gröna regeringen liksom dess nedgång – visar dessutom att vi behöver mer än förbund och rörelser för att övervinna splittring och isolerade protester.

Vi behöver också ett politiskt alternativ. Många tror att detta är WASG eller en förenad vänster. Idag visar det sig dock allt tydligare att Gysi, Lafontaine och de andra bara vill bygga upp en andra socialdemokrati, som när den väl befinner sig i regeringen kommer att genomföra de nyliberala angreppen på samma sätt som SPD och de Gröna. Därför är bildandet av en vänsteropposition i WASG idag en viktig utgångspunkt för kampen mot de nygamla socialdemokraterna i SPD och PDS och för ett kämpande arbetarparti."

Kamraternas flygblad och tidningar mötte stort intresse, vilket lovar gott inför den framtida kampen. Men allt i Berlin pekade inte framåt. Dagen innan lyckades byråkraterna knäcka en lång strejk vid BHS, som tillverkar tvättmaskiner. De 600 arbetarna kämpade mot nedläggning och kämpade vidare när deras fack IG Metall övergav dem. De spred kunskap om kampen till många arbetsplatser i andra delar av landet. Olika vänstergrupper spelade en viss roll bland arbetarna, vilka i stor utsträckning har turkiskt påbrå. Men vilken fackbyråkrat kan stillatigande se på när arbetarna tar saken i egna händer när facket sviker? Byråkrater från IG Metall förhandlade fram en lösning med inbyggd splittring. Bara 200 skulle få gå.

Den omröstning som genomfördes på fabriken visade att 74 procent var för fortsatt strejk, medan 26 procent var emot. IG Metalls stadgar säger att en omröstning bara kan vara beslutande om den ger 75 procents majoritet. Det saknades alltså en procent för seger, enligt fackets märkliga stadgar! Strejkens ledare hittade ingen utväg ur återvändsgränd och förbittring och resignation satte omedelbart in.

Per-Olof Mattsson

Marxism och religion

I alla Karl Marx skrifter är den fras som fått störst spridning i det folkliga medvetandet hans beskrivning av religionen som "folkets opium". Dessa ord syftade inte bara till att förklara religiösa idéers effekt att fördunkla och förvirra arbetande människors medvetande om det samhälle som förtrycker och utsuger oss, utan också orsaken till religiösa känslors fortsatta popularitet och djup bland människor. I en värld av lidande och alienation erbjuder religionen hopp och lindring – den dämpar smärtan av att leva i ett klassamhälle.

Inte undra på att religionen växer världen runt idag. Om vi därtill fogar det faktum att muslimska krafter, från Palestina och Libanon till Irak och Afghanistan, gör modigt motstånd mot att USA:s, Storbritanniens och Israels styrkor invaderar och ockuperar deras land, råder det inget tvivel om att islam utövar ett allt större inflytande på radikala ungdomar – speciellt de med asiatiskt och afrikanskt ursprung – över hela världen.

Idag finns det många journalister och skribenter (såsom Nick Cohen, David Aaronovitch eller Christopher Hitchens) som, samtidigt som de påstår sig tillhöra vänstern, stöder USA:s invasion och ockupation av Irak och Afghanistan och

ägnar sig åt angrepp på "hotet från en radikal islam". De reserverar ett speciellt hat mot den vänster som kombinerar Marx militanta ateism med ett beslutsamt försvar av muslimer mot förföljelser och angrepp. Hur kan detta kombineras, frågar de. Är inte detta, hävdar de, ett exempel på vänsterns hyckleri och cynism, en realpolitik som är beredd att offra principer för kortsiktiga politiska vinster?

Men revolutionära kommunister har alltid kombinerat kritik av religionen med försvar av troende mot förföljelser. Lenins bolsjeviker försvarade beslutsamt judarna och kristna sektorer mot pogromer och repression från tsaren, kosackerna och ortodoxa kyrkan. Leo Trotskijs revolutionära Fjärde Internationalen kämpade mot antisemitismen under 1930-talet och skrev in motstånd mot angreppen på Europas judar i sitt program 1938 och förklarade att antisemitismen är "en av den döende kapitalismens mest elakartade krampryckningar".

Idag råder det inget tvivel om att den amerikanska och brittiska regeringens propaganda för krig har muslimer som måltavla inte bara utomlands utan även på hemmaplan – det är våra dagars motsvarighet till den antisemitism som spred sig över hela Europa mellan 1880 och 1945. Samtidigt som de brittiska och amerikanska imperialisterna siktar på att erövra Mellanöstern och plundra dess resurser, framställs just de människor som gör motstånd mot dem som fanatiker som inte kan tänka och som helt inriktade på att utplåna allt som är civiliserat och gott.

Denna kampanj mot muslimerna är utformad för att skjuta över skulden för hemskheterna i Mellanöstern från USA:s och Storbritanniens politik på offren. Den har som mål att skrämma arbetare på hemmaplan som inte är muslimer och framställa muslimska arbetare som fienden, att splittra massmotståndet mot kriget.

Det är därför som det är ateistiska kommunister, inte gudsfruktande kristna som Bush och Blair, som ovillkorligt försvarar muslimska kvinnors rätt att bära de kläder de själva väljer, inklusive *hijab*. Det är därför vi är emot etnisk profilering av passagerare, slumpvisa kontroller av asiater och araber på Amerikas och Storbritanniens gator, kraven på muslimer att "integrera" sig i den vita västkulturen och den ständiga spridningen av antimuslimsk propaganda i västmedia.

Marxister betraktar förvisso religiösa idéer som illusioner. Men de existerar inte bara som resultat av något oförklarligt missförstånd. De är ett uttryck i människors medvetande för verklig oro och fruktan. Förföljelser befriar inte de förföljda från religiösa illusioner utan förstärker dem, och binder dem ännu starkare till verkligt missnöje som kommer att finnas kvar så länge klassamhället finns kvar.

Genom att förespråka rätten att utöva religion fritt från förföljelser vill kommunister väcka betryckta troende till kamp mot det system som förtrycker dem. Samtidigt för vi fram de sätt och de medel med vilka förtryck och utslagning kan upphöra.

Samtidigt som vi motsätter oss alla förföljelser av troende, motsätter sig kommunister också alla privilegier för religioner, alla förföljelser som genomförs i deras namn. På samma sätt som vi stöder rätten att bära huvudduk om en kvinna väljer att göra det, stöder vi kvinnors rätt att välja att inte dölja huvudet.

Kommunister anser, liksom Marx, att människor skapade Gud och inte tvärtom. Därför har vi inte som mål att avskaffa religionen bara genom propaganda som på något sätt ska övertyga människor om att Gud inte existerar, utan att kämpa för störandet av de villkor som ger upphov till religiös trost och illusioner.

"Kravet att uppges illusioner om sakernas existerande tillstånd har som förutsättning kravet att uppges ett sakernas tillstånd som behöver illusioner." (Marx)

Richard Brenner

Workers Power (London) nr 309